

ἀπὸ τὰ μιὰ τοῦ ρακόντου εἶχε κοιμηθεῖ· τὸ ἴδιο ἔκανε κι ὁ μάραμπα Στεφανής.

Ὁ μαστὸρ Ἀγιάννης ὁ πολυλογὰς δὲ θύμωσε γι' αὐτό, κ' ἔσπευε δὲν τοῦχε συμβεῖ για πρώτη φορά, καὶ γι' αὐτὸ ἀρκέστηκε νὰ πεῖ :

— Ἐγὼ τὰ ρακοντάριζα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ περάσει ἡ ὥρα του ὥσπου ν' ἀναστηθεῖ.

(Κ' ἔγειρε, σὰν καὶ τοὺς δύο συντρόφους του στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ γονατιστηριοῦ.

Σύρα.

ΚΥΡΟΣ ΦΙΛΩΜΗΛΑΣ

ΠΑΛΑΜΑΣ

«...Ἡ Εὐτυχία νὰ σᾶς δῶ μεγάλο, νὰ σᾶς δῶ μ' ἓνα στεφάνι στὸ χέρι, πολὺ ψηλά, ἀπάνω στὸ κωδωνοστάσι μιᾶς ἐκκλησιάς,...

(Ἰλδα, Ἀρχιτέκτονας Σόλνες—Ἰψεν)

Ἀπάνου στὸ κωδωνοστάσι,
Τὸ πάλλευκο ποὺ ἔχω χτισμένο,
Θὰ θάνω τῶρα τὸ στεφάνι
Τῆς δάφνης, χρυσοδουλεμένο.

Τὴν ἀργυρόχηνη καμπάνα
Χαρσόμενα θὲ νὰ χιπήσω,
Καὶ μὲ τοὺς γιορτινοὺς μου πόθους
Τὴν ἐκκλησιά θὰ πλημμυρίσω.

Κ' ἔξω θὲ νᾶβρω, στὸ προαύλι,
Μ' ἄνθια τῆς πασκαλιάς κι ἀγρίλι,
Ἐσὲ προσιμενοτίας, ὦ Τέχνη,
Συντροφεμένη ἀπ' τὸν Ἀποίλη.

Μὲς στὸ ναὸ φκοπιτυμένοι
Οἱ ὠραῖοι Ρυθμοὶ θὰ λειτουργήσουν,
Καλλιόρμα τὰ Ἰδανικά τὸν
Μελωδικὰ θὰ σ' ἀνυμνήσουν.

Κ' οἱ σκέφες μου, τὰ καρδιοχιτύπια,
Χαρὲς, παιδοῦλες καὶ μεγάλες,
Ὅλες μαζί, σὰ μ' ἓνα σῆμα,
Θὰ δροσιοτοῦν ἀπ' ἄγιες σιτάλες.

Κ' ἔπεπα σὺ θὰ προχωρήσεις
Μπροστὰ σὲ μαμαρένια στήλη,
Καὶ θὰ χαράξεις τ' ὄνομά μου
Μὲ τῶν Αἰώνων τὸ κόντηλι.

Ἀπάνου στὸ κωδωνοστάσι,
Τὸ πρίντιλο, ποὺ ἔχω χτισμένο,
Ἐβανά τ' ἄχρατιο στεφάνι
Τῆς δάφνης, χρυσοδουλεμένο.

Ἀλεξάνδρεια.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η ΒΡΟΧΗ

Εἶναι νύχτα βροχὴ
ἔξω πέφτει, χαλάει·
μιὰ χαμένη ἐποχὴ
μοῦ θυμίζει ὅσο σιάζει.

Μιὰ χαμένη ἐποχὴ,
ποὺ μᾶς ἔβρισκες μόνους,
κ' ἐτραγοῦδα ἡ βροχὴ
τοὺς σμιγμένους μας πόθους.

Τότε, ἐρχόσουν χλωμὴ
καὶ μὲ λόγια ποὺ σβήναι,
τὸ γυνὸ σου κορμὶ
τὴ φιλιὰ μου τὸ νύναν !

Τώρα, πέφτει ἡ βροχὴ·
κάθε φῶς, πάλι, σβήνει
καὶ σβηστή μιὰ ἐποχὴ
μόνος τῶρ ἀναστήνω.

Κ' ἐνῶ πέφτει, πηδᾷ
μέσ στὸ δρόμο — φαντάσου,
μοῦ θυμίζει, κρυφά,
τὴ γοργὰ θήμητά σου !

Τ. ΜΑΛΛΑΝΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΣΥΚΑ, ΣΥΚΑ

Φίλε Νουμά,

Προχθὲς τὸ πρωτὶ, στὴν ἐθνικὴ μας γιορτῆ, ὁ διοικητὴς μας μᾶς εἶπε δημοφᾶ κι ἀληθινὰ ἐμπνευσμένα λόγια γιὰ πατρίδα καὶ γιὰ πόλεμο. Ἄν καὶ, ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία εἶμαι εἰρηνοφιλος, κ' ἔχω, σὰν φεντοσοσιαλιστῆς, τὴν ἀδυναμία, νὰ θεωρῶ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδέρφια μου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω πὼς τὰ λόγια τοῦ διοικητῆ μας μὲ κατασπυκνήσανε, γιὰτὶ βγήκανε μέσα ἀπὸ πῆν ψυχὴ του, γιὰτὶ τὰ πίστευε. Ὅχι κούφιες ρητορείες καὶ συνηθισμένες παπαρόδες. Λόγια σωστά, σταράτα, ζουμερά.

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Νουμά μου, τὰ λόγια σου τᾶβρισκα δικιολογημένα, τίμα. Σὰν τίμιος ἄντρας μίλησε. Σὰν ἄντρας ποὺ διάλεξε μόνος του τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἔχει ἐπίγνωση ποιά εἶναι ἡ ἀποστολὴ του. Σπούδασε, γιὰ νὰ πολεμήσει. Πῆρε γὰλόνια καὶ μισθοὺς, γιὰ νὰ πολεμήσει. Πῆρε παρόσημα, γιὰ νὰ πολεμήσει. Ἄν δὲν ἤθελε τὸν πόλεμο, ἂν στενοχωριότανε κι αὐτὸς σὰν καὶ μένα, ποὺ μὲ ἀναγκάσανε νὰ φορέσω τὸ χακὶ καὶ θὰ μὲ ἀναγκάσουν αἴθριο νὰ σκοτώσω, δὲ θὰ εἶτανε σὲ τάξη μὲ τὴ συνείδησή του κτλ. κτλ. κτλ.

Ὅπως ὁ διοικητὴς μας, εἶτοι κι ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ, ποὺ συνεπαίρνονται ἀπὸ πολεμικὸ μένος, ξαφριάζονται ἂν τύχει κι ἀκούσουν κανένα χωριάτη ἢ κανέναν ἀνθρώπο τοῦ λαοῦ νὰ βαρυνγομάει γιὰτὶ πονεὶ σηκώσανε ἀπὸ τὴ δουλιὰ του κι ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς του φροντίδας καὶ τῶν στέλνοντες νὰ πολεμήσει. Ἄν γινότανε ἓνα σύνταγμα ἀπὸ